

Arrest

nr. 269 798 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2020 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevr. M.D. van Belgische nationaliteit.

Verzoeker dient op 10 mei 2021 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 9 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 november 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2021 werd ingediend door:

*Naam: A. (...) A. (...)
Geboortedatum: (...) 1973
Verblijvende te (...)*

*Voornaam: T. (...)
Geboorteplaats: (...)*

*Nationaliteit: Marokko
R.R.: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner, de genaamde D. (...), M. (...) R. (...) P. (...) R. (...) ((...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest uitkering arbeidsongeschiktheid referentiepersoon dd 5.07.2021 van 1.12.2008 tot en met 30.06.2021. Erkend tot invaliditeit van meer dan 66% door het RIZIV van 28.04.2004 tot 30.06.2021*
- Rekeninguittreksel Mijn Belfius waarop referentiepersoon haar pensioen werd gestort: 1614,60€ (6/2021), 1364,74€ (7/2021), 1364,74€ (8/2021), 1380,10€ (9/2021), 1380,10€ (10/2021) ;*
- De referentiepersoon verklaart dat ze vrijwilligerswerk doet, maar hiervan werden geen documenten overlegd;*
- Opgevraagde Pensioenfiche: dd 8/07/2020 (vanaf 1/07/2021 (brutobedrag 1409,81 euro (Rustpensioen als werknemer, uit de echt gescheiden,)*
- Loonbrieven betrokkene: van tewerkstelling bij Accent vanaf juni 2021 (weekcontracten)*
- Huurcontract (...) te Harelbeke dd. 10.08.2017: en D. (...) H. (...) ((...)) (= vorige partner) Basishuurprijs 548,00 euro, na berekening: 529,21 euro*
- Overzicht inkomsten en uitgaven.*

Wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf: Loonbrieven van tewerkstelling bij ACCENT vanaf 6/2021 (weekcontracten). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk

gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een maandelijkse netto bestaansmiddelen beschikt van 1380€ (10.2021). Uit voorgelegde bewijzen blijkt aldus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk.

De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen voor de sociale woning die zij betreft is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er reeds impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert (maandelijkse huishuur: 529,21€). Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers € 548 per maand (+ index) aan huur moeten betalen.

Het sociale huurcontract dateert van 10.08.20217 (ze woont nu bij een andere partner). Uit haar verklaring blijkt dat zij heden 385,9€ betaalt.

Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd een bestedingspatroon voorgelegd. Echter dient vooreerst opgemerkt te worden dit stuk als een verklaring op eer dient beschouwd worden en dat het gesolliciteerd karakter dus niet kan worden uitgesloten. Er werden geen officiële, objectieve stavingsstukken voorgelegd.

Indien we ervan uit gaan dat de verklaarde kosten daadwerkelijk overeenstemmen met wat referentiepersoon heden zou moeten betalen (per maand), en we de behoefteanalyse maken met de beschikbare gegevens (telecom: 113,79€, elektriciteit/gas: 56,25€, water: 21,60€, autoverzekering: 47,83€ -Hospitalisatieverzekering: 28,71€), zou één en ander betekenen dat slechts 747€ ter beschikking blijft om zichzelf en betrokkene te kunnen onderhouden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit zou volstaan voor twee volwassen personen. Deze beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Immers, de kosten met betrekking, kledij, medische kosten, hobby's, e.d.m. ontbreken nog geheel.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele situatie van betrokkene leent er zich niet toe af te wijken van de vooropgestelde middelenvereiste zoals vereist door art. 40ter. De referentiepersoon is een kwetsbare persoon, het risico dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in de armoede terechtkomen is zeer reëel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet

van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een rustpensioen ten bedrage van minstens 1.380 EUR netto per maand.

Zoals verder zal blijken, zijn haar maandelijkse vaste zeer laag, zodat er meer dan voldoende inkomsten overschieten om zonder probleem met twee personen van te leven.

Tenslotte werkt verzoeker ook en verwerft hij inkomsten via tewerkstelling, zoals blijkt uit de loonfiches die verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging heeft gevoegd.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker zelf.

*Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als ‘1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over’.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu het pensioen van de referentiepersoon en het loon van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verzoeker een overzicht gegeven van alle vaste kosten van het gezin van de referentiepersoon, met name huurgelden (385,90 EUR), gas en elektriciteit (56,25 EUR), water (21,60 EUR), internet en telefonie (113,79 EUR), autoverzekering (47,83 EUR) en hospitalisatieverzekering (28,71 EUR).

Bijgevolg beschikt de referentiepersoon nog over minstens 750 EUR per maand om met twee personen van te leven, wat ruimschoots voldoende is, nu hiervan enkel nog voedsel dient aangekocht te worden en zeer sporadisch wat kledij.

Dat verweerder echter opwerpt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van kosten van kledij, medische kosten, hobby's e.d.m.

Dat de referentiepersoon geen medische kosten heeft, noch betalende hobby's en slechts zeer uitzonderlijk kledij aankoopt en dan nog uitsluitend in solden, zodat de kosten hiervoor verwaarloosbaar zijn. Verzoeker kan hiervan dan ook geen bewijzen voorleggen.

Bovendien heeft de referentiepersoon een uitgebreid overzicht bezorgd van alle vaste lasten van haar gezin, zodat zij – indien hij maandelijks deze vaste kosten zou hebben, quod non – deze eveneens zou opgenomen hebben in zijn overzicht. Het feit dat deze kosten niet werden opgenomen, betekent dan ook dat deze er niet zijn!

Dat verweerder dan ook van een verkeerde veronderstelling is uitgegaan en ten onrechte heeft geoordeeld dat een bedrag van 750 EUR per maand voor twee personen onvoldoende zou zijn. Zoals hierboven aangetoond, is dit ruimschoots voldoende.

Bovendien houdt verweerder geen rekening met het feit dat deze vaste lasten gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus gedragen worden door de twee inkomstenstromen van het gezin, nl. het pensioen van de referentiepersoon en het loon van verzoeker.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van verzoeker kan een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoeker die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

De vaste lasten dienen dan ook door 2 gedeeld te worden.

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld in arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019 dat artikel 40ter Vw. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen krijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel heeft geoordeeld dat, hoewel inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze uiteraard wel een invloed kunnen hebben op de behoefte van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoont met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Dat verweerder dan ook geenszins op een correcte wijze de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse heeft uitgevoerd en zich hiervoor bovendien op loutere veronderstellingen heeft gebaseerd.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook foutief gemotiveerd is en op loutere veronderstellingen gesteund is, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 42 Vw.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht en schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw.

2.1.4.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en het gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is tevens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- het evenredigheidsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de motiveringsplicht;*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de referentiepersoon van verzoeker niet over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen. Verzoekende partij meent tevens dat verwerende partij bij de uitgevoerde behoefteanalyse niet van de juiste parameters is uitgegaan.

De verweerder acht dit eerste middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Immers nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die alleen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), diende te worden betekend.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op 01.04.2021 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische partner, mevr. M. (...) R. (...) D. (...), en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie na grondig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij, en op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, heeft besloten tot dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt daarbij:

“Wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf: Loonbrieven van tewerkstelling bij ACCENT vanaf 6/2021 (weekcontracten). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een maandelijkse netto bestaansmiddelen beschikt van 1380€ (10.2021). Uit voorgelegde bewijzen blijkt aldus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen voor de sociale woning die zij betreft is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er reeds impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert (maandelijkse huishuur: 529,21€). Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers € 548 per maand (+ index) aan huur moeten betalen.

Het sociale huurcontract dateert van 10.08.20217 (ze woont nu bij een andere partner). Uit haar verklaring blijkt dat zij heden 385,9€ betaalt.

Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd een bestedingspatroon voorgelegd. Echter dient vooreerst opgemerkt te worden dit stuk als een verklaring op eer dient beschouwd worden en dat het gesolliciteerd karakter dus niet kan worden uitgesloten. Er werden geen officiële, objectieve stavingsstukken voorgelegd.

Indien we ervan uit gaan dat de verklaarde kosten daadwerkelijk overeenstemmen met wat referentiepersoon heden zou moeten betalen (per maand), en we de behoefteanalyse maken met de beschikbare gegevens (telecom: 113,79€, elektriciteit/gas: 56,25€, water: 21,60€, autoverzekering: 47,83€ -Hospitalisatieverzekering: 28,71€), zou één en ander betekenen dat slechts 747€ ter beschikking blijft om zichzelf en betrokkene te kunnen onderhouden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit zou volstaan voor twee volwassen personen. Deze beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Immers, de kosten met betrekking, kledij, medische kosten, hobby's, e.d.m. ontbreken nog geheel.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele situatie van betrokkene leent er zich niet toe af te wijken van de vooropgestelde middelenvereiste zoals vereist door art. 40ter. De referentiepersoon is een kwetsbare persoon, het risico dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in de armoede terechtkomen is zeer reëel.”

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Niet alleen werd op deugdelijke gronden vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de verzoekende partij kennelijk niet toereikend zijn, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens werd op gedegen wijze een behoefteanalyse uitgevoerd overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een voorwaarde zou toevoegen aan de wet waar zij meent dat er geen rekening kan gehouden worden met de eigen bestaansmiddelen van verzoekende partij.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht alleen rekening heeft gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Verweerder laat gelden dat de zienswijze van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris wél met de eigen inkomsten van de aanvrager rekening moeten houden, in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan ontegensprekelijk worden afgeleid dat enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

Zie in die zin:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En tot slot ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

De verwerende partij verwijst daarbij tevens naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht

op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

De Belgische wetgever geeft inderdaad expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon (zie in die zin art. 10bis, § 1, 3 en 4 Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk, gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

Zie in die zin nog

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Verweerder laat gelden dat de Raad van State in zijn arrest nr. 232.612 van 20.10.2015 eenzelfde standpunt heeft ingenomen:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest..”

Ondergeschikt beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt dat de voormelde rechtsregel geschonden wordt, omdat de gemachtigde de inkomsten van verzoekende partij niet mee in overweging heeft genomen bij de behoeftanalyse van het gezin.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie op gedegen wijze -en volkomen in overeenstemming met artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een behoeftanalyse heeft uitgevoerd, ten einde na te gaan of te inkomsten van de referentiepersoon -ondanks het feit dat deze strikt genomen niet toereikend zijn volgens artikel 40ter

van de Vreemdelingenwet- niettemin zouden kunnen volstaan om in het levensonderhoud van zowel zichzelf als de verzoekende partij te kunnen voorzien.

Ten onrechte volhardt de verzoekende partij in het feit dat zijn eigen inkomsten bij de behoefteanalyse mee in rekening hadden moeten worden gebracht.

Het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd door het Grondwettelijk Hof bovendien recent nogmaals bevestigd in het arrest nr. 149/2019 dd. 24.10.2019, als volgt:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België. Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

(...)

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociaalebijstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen.

Eenzelfde redenering als bij artikel 40ter Vreemdelingenwet geldt hier bij het onderzoek van de behoefteanalyse. De verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd alwaar zij tracht aannemelijk te maken dat bij het onderzoek van de behoefteanalyse wél rekening zou moeten worden gehouden met de inkomsten van de aanvrager zelf.

Dergelijke redenering gaat immers in tegen artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De behoefteanalyse ex artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat niet toe om de inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werden uitgesloten alsnog in aanmerking te nemen.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in die zin in haar arrest met nr. 233.022 van 25.11.2015:

“Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan. Te dezen verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest naar de aanvankelijk bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat “de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk”. Op grond van artikel 40ter, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan de werkloosheidsuitkering van verzoekers Belgische partner dus niet in aanmerking worden genomen bij de bestaansmiddelen. In het bestreden arrest of de aanvankelijk bestreden beslissing worden geen andere bestaansmiddelen vermeld. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de voornoemde bepaling, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft

gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.”

Zie ook analoge rechtspraak van Uw Raad hieromtrent:

“De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

Zie in die zin ook:

“Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet uit te voeren. De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.” (RvV nr. nr. 176 940 van 26 oktober 2016)

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat hoe dan ook niet voldoende bewijs werd voorgelegd om aan te nemen dat verzoekende partij en referentiepersoon met het resterende bedrag van 747,00 euro al hun kosten van levensonderhoud zouden kunnen dekken.

De betreffende kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

De verwijzing naar het arrest Chakroun (C-578/08) is ten slotte ook niet dienstig gezien uit bovenvermelde uiteenzetting heel duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wél heeft onderzocht of de referentiepersoon met een lager bedrag dan 120% van het leefloon, in het levensonderhoud van haarzelf én de verzoekende partij zou kunnen voorzien.

Er werd bijgevolg allerminst een absolute een absolute inkomstennorm gehanteerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Samengevat, merkt de verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu dient verzoeker, als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoeftanalyse wordt gekeken of de inkomsten in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon onvoldoende zijn, gezien zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie. Voorts stelt verweerder dat overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontoereikend zijn, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

Verzoeker wijst hierbij op zijn eigen inkomsten die hij heeft voorgelegd, met name de loonbrieven van Accent, en betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met deze inkomsten bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, noch bij de behoefteanalyse.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker over een eigen inkomen beschikt. Hierin wordt immers gemotiveerd:

“Wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf: Loonbrieven van tewerkstelling bij ACCENT vanaf 6/2021 (weekcontracten). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

Waar verweerder stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van verzoeker bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan hij worden gevolgd. Verweerder stelt correct dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen en die aldus dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeker stelt echter dat evenmin met zijn eigen inkomsten werd rekening gehouden bij de individuele behoefteanalyse. Hij stelt dat zowel hij als zijn partner over een eigen inkomen beschikken en de vaste lasten van het gezin aldus door hen beiden worden gedragen. Dit betoog van verzoeker wordt gestaafd door de loonbrieven van Accent die hij heeft bijgebracht.

De Raad stelt vast dat verweerder krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse dient te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit effectief is gebeurd:

“Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk.

De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen voor de sociale woning die zij betreft is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er reeds impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert (maandelijkse huishuur: 529,21€). Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers € 548 per maand (+ index) aan huur moeten betalen.

Het sociale huurcontract dateert van 10.08.20217 (ze woont nu bij een andere partner). Uit haar verklaring blijkt dat zij heden 385,9€ betaalt.

Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd een bestedingspatroon voorgelegd. Echter dient vooreerst opgemerkt te worden dit stuk als een verklaring op eer dient beschouwd worden en dat het gesolliciteerd karakter dus niet kan worden uitgesloten. Er werden geen officiële, objectieve stavingsstukken voorgelegd.

Indien we ervan uit gaan dat de verklaarde kosten daadwerkelijk overeenstemmen met wat referentiepersoon heden zou moeten betalen (per maand), en we de behoefteanalyse maken met de beschikbare gegevens (telecom: 113,79€, elektriciteit/gas: 56,25€, water: 21,60€, autoverzekering: 47,83€ -Hospitalisatieverzekering: 28,71€), zou één en ander betekenen dat slechts 747€ ter beschikking blijft om zichzelf en betrokkene te kunnen onderhouden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit zou volstaan voor twee volwassen personen. Deze beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Immers, de kosten met betrekking, kledij, medische kosten, hobby's, e.d.m. ontbreken nog geheel.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele situatie van

betrokkene leent er zich niet toe af te wijken van de vooropgestelde middelenvereiste zoals vereist door art. 40ter. De referentiepersoon is een kwetsbare persoon, het risico dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in de armoede terechtkomen is zeer reëel.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bewijzen van zijn loon heeft voorgelegd, met name loonbrieven van Acerta. De Raad stelt bovendien vast dat verweerder in de nota met opmerkingen niet ontkent dat hij van deze gegevens op de hoogte was.

Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die wordt vervoegd en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet verweerder dus de eventuele inkomsten van verzoeker zelf mee in rekening nemen.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Hij stelt immers dat eenzelfde redenering als bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet geldt bij het onderzoek van de behoefteanalyse. Het in aanmerking nemen van verzoekers eigen inkomsten gaat volgens verweerder in tegen artikel 42, § 1, tweede lid en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat terecht aangenomen wordt dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dat het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Verweerder gaat er echter aan voorbij dat in het geval van niet toereikende inkomsten van de Belgische referentiepersoon, hij gehouden was overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse te doen waarbij hij, zoals uiteengezet, de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf mee in rekening moet nemen.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk:

“Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoeker zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse verweerder onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van het overige middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, hoeft dit niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN